

Cristians que viuen la seva fe units a l'Església

Francesc Conesa, bisbe de Solsona

En un món plural, és summament necessària la referència a la comunitat cristiana. És indispensable que el cristià tingui una profunda vivència de ser Església i sigui molt conscient que no és possible viure la fe sense la comunitat. En primer lloc, no és possible perquè la fe es rep de l'Església i en l'Església se celebra. No hi ha una fe que només tingui una persona particular. La fe és sempre comunitària. Però, a més, l'ambient secular i la pluralitat de religions fan que la fe s'hagi de confrontar constantment amb opcions religioses alternatives. En aquest context, és molt important que la fe personal trobi el suport de la comunitat, que és el lloc d'experiència i de celebració de la fe i també l'àmbit del qual neix el testimoni i la proclamació.

El Sínode dels Bisbes sobre la sinodalitat pretén, en part, que els mateixos cristians se sentin més integrats a la vida de l'Església i que creixi la consciència que «caminem junts». El papa Francesc ha insistit que «l'Església no és altra cosa que el "caminar junts" del ramat de Déu pels senders de la història que surt a la trobada de Crist el Senyor» (17-10-2015); per això, la sinodalitat «expressa la naturalesa de l'Església, la forma, l'estil, la missió» (18-9-2021). Ara bé, perquè es faci realitat aquest «caminar junts» cal que tots els membres de l'Església participin de la seva vida i missió. Cal concretar les maneres d'aquesta participació, sense por de fer les reformes que siguin necessàries. Com ha dit el papa Francesc, «el Sínode no ens fa pensar en una altra Església, però sí en una "Església diferent", oberta a la novetat que Déu vol indicar» (9-10-2021).

També és important que les nostres comunitats siguin càlides, obertes i acollidores. Ningú no ha de sentir-se rebutjat, dins l'Església. Si volem integrar els joves, seran necessàries «comunitats obertes, vives en la fe, desitjoses

d'irradiar Jesucrist, alegres, lliures, fraternes i compromeses» (exhortació apostòlica *Christus vivit* 220). Necessitem comunitats vives, que siguin atractives per a les persones que cerquen, que resplendeixin per la seva capacitat d'acollir, acompanyar i guarir. El Papa parla d'«oasi de misericòrdia», llocs que visquin el perdó i que facin possible la fraternitat. Caldria donar pas a comunitats lliures, fraternes i compromeses, capaces de proposar models alternatius a l'actual societat.

Hem de ser una Església que escolta tothom, també la veu dels qui en discrepen i la critiquen i la dels qui han tingut experiències nocives amb ella. Escoltar, especialment, tants catòlics que no s'hi troben de gust; alguns la van abandonar, mentre que altres hi romanen «amb reserves».

(De la conferència «Creure en Jesucrist en una societat plural»)

